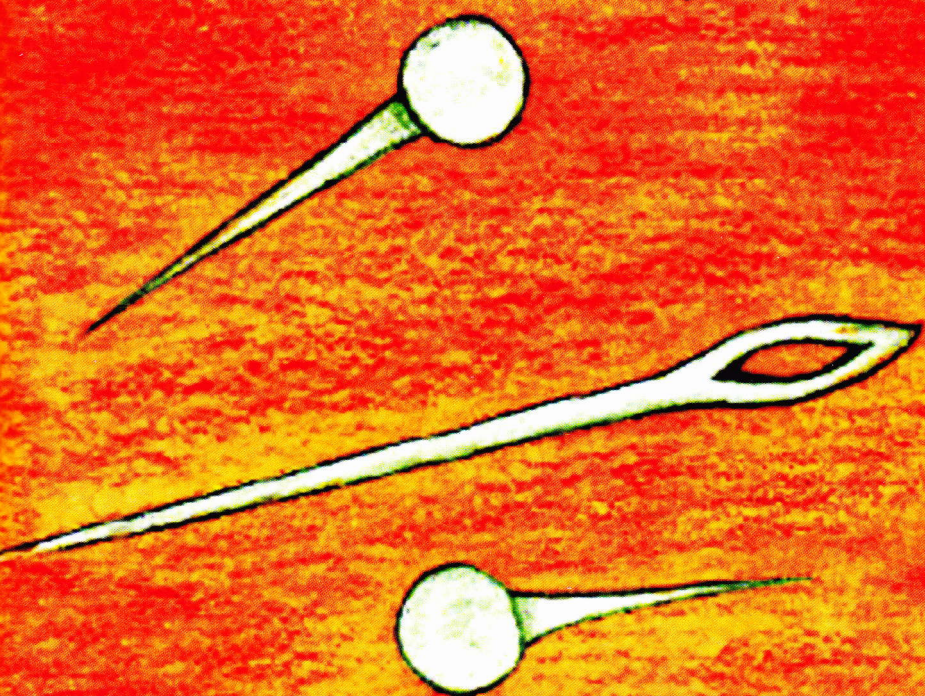

Vanda Stoichiță

**Două bolduri
și un ac**

Vanda Stoichiță

Două bolduri și un ac

LETRAS

Scrie. Publică.

1.

N-am să vă dau sfaturi, fiecare sfat de care are nevoie fiecare dintre noi este deja în interiorul propriei ființe. Ca și fiecare picătură de ploaie care este deja formată în interiorul norului, pur și simplu așteptându-și rândul să cadă pe pământ pentru a contribui la creație. De aceea fiecare cuvânt pe care îl scriu are un rost deja stabilit dinainte și un loc bine definit în mintea ta.

*

Domnule ofițer, credeți că va ploua astăzi?

Jumătate dintre culorile universului au fost deja așezate într-o buclă. Așteptăm să începem dejunul și să sosească cealaltă jumătate.

Orologiul va suna la ora trei?

Nu știu, nu a mai fost demult ora trei.

Cum recunoști o formă într-o lume confuză?

Și dacă înțelepciunea nu este cea mai înțeleaptă formă de înțelepciune?

Cum adică?

Pentru a-ți atinge scopul este nevoie să îți propui ceva, să îți formezi un scop, apoi să îl conturezi și să îl vizualizezi cât mai clar în mintea ta, din ce în ce mai clar până în momentul în care este atât de clar ca și cum ar fi aici, acum, aproape tangibil, să ai sentimentul că dacă ai întinde mâna l-ai putea atinge. După ce ți-ai clarificat obiectivul vei găsi resurse și modalități pentru a-l duce la îndeplinire. Va fi din ce în ce mai ușor și mai clar pe măsură ce obiectivul tău va fi mai clar conturat în mintea ta.

Ce îți dorești cu adevărat?

Întreabă-te cât mai des asta și caută răspunsul în interiorul tău.

Întoarce-te către tine, nu către lumea din afară, resursele tale sunt în interiorul tău, nu în afara ta. Întrebându-i pe cei din jurul tău vei afla ce își doresc ei nu ce îți dorești tu.

Poate ceea ce îți vor recomanda cei din anturajul tău ți se pare potrivit, ai și motive să te convingi singur că este ceea ce îți trebuie pentru că ei te cunosc foarte bine sau pentru că ei au mai multă experiență sau pentru că ei au trecut printr-o situație similară și au depășit-o în acest mod, deci ai toate motivele să crezi că este ceea ce îți trebuie. SIGUR ai găsit scopul de care ai nevoie.

Dar nu este așa, acesta este scopul lor, nu al tău, ba mai mult decât atât, nu este nici măcar scopul lor, este doar o idee, o înșiruire de elemente emoționale, comportamentale și caracteriale așezate într-o ordine mai mult sau mai puțin logică. Înșiruire care nici măcar nu are sens pentru tine. De ce?

Care sunt pașii pe care îi ai de parcurs pentru a atinge acest obiectiv?

Am spus mai devreme că odată ce ai clar în minte obiectivul calea și resursele vor fi foarte ușor de procurat. Este așa?

Ști cum să obții ceea ce “vrei”?

Nu.

Și atunci te întorci spre cei din jurul tău și îi întrebi cum să obții ceea ce până acum te-ai convins deja că îți dorești TU. Ceilalți îți vor oferi sugestii, sfaturi, fă așa, mergi acolo și acolo, spune asta și acționează în acest mod. Vei face așa cum ți s-a spus și într-un final, după ce vei depune eforturi foarte mari și te vei duce și te vei întoarce și iar te vei duce și iar te vei întoarce, până când vei învăța drumul și vei accepta în interiorul tău această traiectorie, vei reuși să obții ceea ce ți-ai "propus" să obții, vei fi foarte "fericit" mândru de marea ta realizare, "mi-am atins obiectivul" îți vei spune. Dar după foarte puțin timp vei simți că nu e suficient, parcă nu e ceea ce ți-ai dorit, și nu vei înțelege de ce. Simți ca și cum un gol și mai mare a apărut în interiorul tău decât era înainte să pornești pe această cale. Și nu vei înțelege de ce. "Am luptat atât de mult să obțin asta", îți vei spune, a fost atât de greu, au fost atât de multe "piedici", un drum greu care a făcut să merite efortul. Ai acumulat atât de multă experiență în proces, de ce să ai acest sentiment de neîmplinire?

când vei auzi acea dorință care este motorul întregii tale existențe, acea dorință care va aduce un întreg univers către tine pe drumul pe care vei porni spre materializarea sa. Acea unică dorință care vibrează în interiorul tău și care șoptește în cele mai ascunse colțuri ale sufletului și minții tale.

Ce îți dorești cu adevărat?

O dată mi-am dorit să fiu o frunză.

Și?

Am privit o frunză, am privit-o până când m-au durut ochii.

Și ce ai văzut?

Am văzut o frunză, apoi o masă verde, apoi nervuri care au început să pulseze și apoi am văzut viață, viață care cobora și urca în sus și în jos, ca un furnicar, în sus și în jos. Spre vârful copacului, spre alte frunze, pulsa, vibra urca și cobora ca și cum ar fi fost un freamăt vibrant de energie.

Într-un final am căzut în apă și am început să plutesc fără nici un scop și apoi am început să înmuguresc, să cresc și să vibrez din nou ca un epicentru al unei surse de energie fără sfârșit.

Atunci am simțit o stare de fericire intensă, am avut sentimentul că vibrez și m-am întors în interiorul meu. Am înțeles frunza și acum îmi este foarte ușor să înțeleg, să respec și să iubesc fiecare frunză. Am înțeles mai mult decât am înțeles din toată biologia pe care am putut să o învăț vreodată. Pentru că am învățat să fiu eu. Să fiu!

2.

Vine o vreme când ești forțat să accepți că nu totul este alb sau negru, mare sau mic, că nu toate apele sunt tulburi sau clare, ca un cer înorat nu este întotdeauna semn rău și că un cer senin nu este mereu un semn bun. O astfel de vreme a venit și pentru mine într-o zi în care am aflat că singurătatea nu este cea mai mare formă a răului și că moartea nu este sfârșitul, așa cum nici viața nu este începutul, totul nu este chiar tot și nimicul nu este chiar nimic. Într-o astfel de zi încep să îți

încoltească în minte unele idei năstrușnice. Cum ar fi respectul.

Ce este de fapt acest respect atât de aclamat și de ce avem atâta nevoie de acest respect. Și atunci pentru prima dată m-am întrebat "Chiar am nevoie de acest respect?" și următoarea întrebare care mi-a tăsnit în minte ca un fulger a fost "Ce este respectul?"

Ca zumzetul unui roi de albine îmi bâzâie în minte această întrebare și devine din ce în ce mai sâcăitoare până în punctul în care mă forțează spre un răspuns. Răspunsul e atât de simplu, atât de evident încât poate trece foarte ușor neobservat în goana mea după complex.

Respectul, ca orice altă dorință sau trăire sau realitate personală, începe cu mine. Eu sunt sursa mea de respect. Voi fi atât de respectat cât de mult mă voi respecta eu pe mine însumi. Nici mai mult, nici mai puțin. Voi primi ceea ce ofer, iar cei care nu sunt capabili să vibreze cu mine vor dispărea cu mare rapiditate din viața mea pentru a își trăi propriul drum al dezvoltării, lăsând locul celor care pot fi parte din propria mea devenire și

În acest context își desfășoară propria lor devenire.

Astăzi nu vreau să accept o singură linie narativă, refuz să văd cuvintele împiedicându-se unele de altele. M-aș simți prins într-o singură linie temporală și vreau să explorez multitudinea pluralității.

O voce bizară, în surdină, undeva în fundal fără a se face, însă înțeleasă, e ca un murmur care încetul cu încetul se transformă într-un cântec de leagăn. Neclar și nesigur. Așteptând cu răbdare un crescendo dintr-o altă dimensiune.

Confuzia incertitudinii pluridimensionale oferă uneori satisfacția unui final neprevăzut.

Chipuri și frânturi de conversație se plimbă prin mintea mea ca pe un coridor nesfârșit al iluziilor, șoapte și murmure cu sau fără sens care cresc și descresc fără a oferi o alternativă la timpul prezent. Conformitatea se destramă pas cu pas și în locul său apare o mare neliniște, un infinit de trăsături ilogice și incompreensibile.

Aproape tangibilă, o nouă lume dispare în fațetele unor contururi încă nedefinite, un balans al formei și culorii. Pendulul își mișcă încet secundele de la stânga la dreapta...sau de la dreapta la stânga?

M-aș întoarce în ieri, dar nu mai este nimeni acolo, nimic pentru mine și nici o fâșie de spațiu pe care să o redimensionez, astfel încât rămân aici, în astăzi și în neclaritatea copioasă a zilei de acum mă sfârșesc sfidător de concret ca o umbră pe care soarele în căderea sa dincolo de linia orizontului o sfidează să continue să strălucească știind că aceasta nu poate.

3.

Cine este acolo?

Eu sunt, domnule căpitan, se aude o voce stridentă printre picăturile de ploaie torențiala.

Soldat care este situația?

În depărtare se aude un obuz care explodează.